

РЕШЕНИЕ

№ 1333

гр. София, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-18, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елена Св. Шипковенска

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Елена Св. Шипковенска Търговско дело № 20221100902074 по описа за 2022 година

Предмет на настоящото производство са предявени от ЗК „Л.И.“ АД срещу „С.П.“ ООД при условията на обективно кумулативно съединяване осъдителни искиове с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането, съотв. чл.86, ал.1 от Закона за задълженията и договорите.

В исковата молба се твърди, че на основание проведена процедура по чл.82, ал.3 и ал. 4 ЗОП, на 26.02.2021 г, е сключен Договор №25/26.02.2021 г, между Национална агенция за приходите (НАП), като възложител и ответника „С.П.“ ООД, като изпълнител, с предмет на договора: „Предоставяне на пощенски и куриерски услуги за нуждите на НАП“. За обезпечение изпълнението по описания договор, при спазване на разпоредбите на чл.111, ал. 5, т. 3 ЗОП е сключен застрахователен договор, обективизиран в полица №15002110001141/21119300 - „Гаранции по договор“, клауза 2.1.2 „Гаранция за добро изпълнение“. Страни по договора били Застрахован /изпълнител по договора за обществена поръчка/ - ответника „С.П.“ ООД, Бенефициент /възложител по договора за обществена поръчка - НАП и Застраховател -ищеца ЗК „Л.И.“ АД. Застраховката била сключена за срок от 17.02.2021 г. до 16.03.2023 г., като неразделна част от договора били Общите условия на застраховка „Гаранции по договор“. Твърди се, че с договора ищецът ЗК „Л.И.“ АД обезпечавал изпълнението на „С.П.“ ЕООД по

Договора за обществена поръчка, сключен с НАП, като застрахователят се задължавал в случай на неизпълнение или неточно изпълнение на задълженията на Застрахования спрямо Бенефициента, изрично изброени в Раздел IV, чл.14 от Договор за възлагана на обществена поръчка, да плати на Бенефициента вместо Застрахования всички суми, които не надвишават общо лимита на застраховката, възлизащ на 149000,00 лв. С писмо, което било получено при ищеца с вх.№8702/13.07.2021 г. НАП уведомило застрахователя за настъпило застрахователно събитие и предявил претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за сумата от 149000,00 лв. За доказване основанието на претенцията са били представени Договор № 25/26.02.2021 г; застрахователна полица № 15002110001141/21119300, валидна за периода от 17.02.2021 г. до 16.03.2023 г., ведно с общите условия на застраховката, Детайлна справка за забавено изпълнение; Детайлна справка за лошо изпълнение; Приемо -предавателни протоколи с придружително писмо с вх. №26-С-768/03.06.2021 г. По случая била образувана щета № 0000-15-00-21-7014, като на 17.02.2022 г. ищецът ЗК „Л.И.“ АД изплатил на НАП застрахователно обезщетение в размер на 149 000,00 лв. по силата на сключения договор за застраховка „Гаранции по договор ”, клауза 2.1.2 - „Гаранция за добро изпълнение”, като плащането било извършено с платежно нареждане от 17.02.2022 г. с УРН №161625203. Ищецът твърди, че застрахователното събитие при застраховката „гражданска отговорност“ под формата „Гаранция за изпълнение” е възникването на гражданската отговорност на застрахования, което означавало неизпълнение от негова страна на договорни задължения. А застрахователният риск, който е покрит била опасността застрахованият да отговаря пред своя контрагент за вредите вследствие неизпълнение на договорно задължение. При горните факти ищецът претендира от ответника „С.П.“ ООД заплащане на сумата 149000,00 лв., представляваща изплатено застрахователно обезщетение по щета № 0000-15-00-21-7014, на основание регрес. Ответникът бил поканен да възстанови на ищеца изплатеното застрахователно обезщетение на 21.03.2022 г., поради което на основание чл. 86, ал. 1 ЗДД за ищецът възникнало правото да претендира лихва за забава в размер на 8898,61 лв., за периода от 15.04.2022 г. до 14.11.2022 г.

По изложените съображения ищецът моли съда да постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 157 898,61 лв.,

представляваща сбор от изплатеното застрахователно обезщетение по щета № 0000-15-00-21-7014 в размер на 149 000,00 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 14.11.2022 г., до окончателното изплащане, и сумата от 8898,61 лв. – обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 15.04.2022 г. до 14.11.2022 г.

Ответникът „С.П.“ ООД поддържа, че предявените искове са изцяло неоснователни. На първо място оспорва твърденията на ищеца, че по сключения договор № 25/26.02.2021 г. за възлагане на обществена поръчка с предмет „Предоставяне на пощенски услуги за нуждите на НАП“ било налице неизпълнение, за което ответното дружество отговаряло. Не се установявало в какво се състои неизпълнението на задълженията на ответника по договора за обществена поръчка, нито за какво било изплатено застрахователното обезщетение. За неоснователността на претенцията на НАП и за липсата на документи, които я потвърждават, ответникът уведомил ищеца с писмо с вх. № 13768/09.12.2021 г. Ответното дружество също така твърди, че договорът за обществена поръчка бил развален от негова страна поради виновно неизпълнение на задълженията на НАП по него, което било извършено с писмо изх. № 25-039/24.11.2021 г. и след изтичане на предоставения 7-дневен срок, договорът бил развален съгласно чл. 32 от договора и чл. 87, ал. 1 ЗЗД, считано от 03.12.2021 г. Неизпълнение на задълженията на НАП по договора се състояли в следното: използване от страна на възложителя по договора на нестандартни обратни разписки, отказ от съдействие от страна на служителите на НАП в местните поделения на агенцията, неподписване на приемо- предавателни протоколи, голямо забавяне на одобряването на обобщените месечни протоколи от координатора по договора, което обусловило и закъснение при издаване на месечните фактури, като е налице и забава при плащанията. При това положение, към 24.11.2021 г. НАП била в неизпълнение на задължението си да заплаща възнаграждение по договора и не е заплатила същото в предоставения срок- до 02.12.2021 г., с което договорът бил развален. Наред с това се твърди, че НАП била в забава и по отношение на изпълнението на задълженията си да оказва съдействието, необходимо за изпълнението на задълженията на ответника и за приемане на изпълнението. Ето защо НАП като възложител по договора бил в постоянна забава на кредитор, което било самостоятелно основание за прекратяването

на договора съгласно чл. 98 ЗЗД, а съгласно чл. 96, ал. 1 ЗЗД забавата на кредитора освобождавала длъжника от последиците на неговата забава /каквато според ответника не била налице/. Ответното дружество оспорва, че е налице неизпълнение от негова страна по процесния договор за обществена поръчка. Сочи, че съгласно чл. 25, ал. 1 от договора, в случай на несъответствие на изпълненото с уговореното или при констатирани недостатъци, възложителят може да откаже временно да приеме изпълнението и да даде срок за отстраняване на недостатъците или да откаже да приеме изпълнението, когато недостатъците са такива, че правят същото безполезно за него. Твърди, че за целия период на действие на договора няма подобен случай, в който възложителят да е отказал да приеме изпълнението, а точно обратното- изпълнението било прието от страна на възложителя, включително и след 02.12.2021 г. След посочената дата били извършвани и плащания по фактура №0000027985/08.11.2021г., по фактури №0000027986/08.11.2021г., 0000027987/08.11.2021г., 0000028020/10.11.2021г., №0000028020/06.12.2021г. и №0000028088/12.01.2022 г. Извършените плащания по посочените фактури представлявали признание, че изпълнението за съответните периоди било в съгласие с уговореното в договора, респ. без недостатъци. Също така ответникът сочи, че ищецът неоснователно се позовава на разпоредбата на чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ, която урежда встъпване в правата на застрахования срещу лицето, причинило вредата. В случая застрахован бил ответника, поради което било невъзможно ищецът да встъпи в правата му срещу същото това дружество. При договори за застраховка „Гражданска отговорност“, вкл. такива, покриващи отговорността на застрахования за неизпълнение на негово договорно задължение, приложима била разпоредбата на чл. 433 КЗ. Съгласно посочената разпоредба застрахователят има право на регресен иск срещу застрахования само в изчерпателно изброените в тази разпоредба хипотези, нито една от които не била осъществена в настоящия случай. Нормата на чл. 433 КЗ била императивна и клаузите в застрахователния договор не могат да ѝ протеворчат, а ако такова противоречие има- то същите се явявали нищожни на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД.

В срока по [чл. 372, ал. 1 ГПК](#) ищецът подал допълнителна искова молба, в която поддържа, че процесната застрахователна полица представлявала хибрид между застраховки „Банкова гаранция“ и „Застраховка на отговорност

при неизпълнение на договор“, като при ангажиране на отговорността на застрахователя, съгласно общите условия на застраховката, „застраховачият“ бил длъжен да възстанови на „застрахователя“ напълно и безусловно сумите, платени от застрахователя на „застрахования“ вместо „застраховачия“, който е в неизпълнение на свое задължение, произтичащо от договора за обществена поръчка. Поддържа се също така, че ищецът не е бил уведомен от страна на ответника за поисканото прекратяване на договора с НАП, като искането било направено четири месеца след като НАП предявило претенция за изплащане на обезщетение по полица № 15002110001141/21119300, поради неизпълнение и лошо изпълнение на договора за обществена поръчка. В кореспонденцията, която била водена между страните по делото не се споменавало за насрещна претенция на ответника към НАП.

На основание [чл. 219, ал. 1 ГПК](#) съдът е допуснал привличане и е конституирал Национална агенция по приходите /НАП/, като трето лице-помагач на страната на ищеца. По делото е постъпило становище от третото лице-помагач, в което са изложени съображения, че по време на изпълнение на договор №25/26.02.2021 г. с предмет: „Предоставяне на пощенски услуги за нуждите на НАП“, са установени и документирани множество случаи на неспазване на предложените от изпълнителя срокове при извършване на услугите, предмет на договора, посочени в Приложение №1 и Приложение № 2 към същия, както и некачествено изпълнение на услугите, извън хипотезите на забава. С оглед подобряване изпълнението на услугите, констатираните случаи на забавено и/или лошо изпълнение са отразявани своевременно в приемо-предавателните протоколи за месечно количество пратки, надлежно подписвани от страна на представители на НАП и „С.П.“ ООД. За периода 01.04.2021-30.04.2021 г. констатираните случаи на забавено и/или лошо изпълнение са подробно описани и приложени към писмо изх. № 91-00-66/13.07.2021 г. до З К „Л.И.“ АД, както и към писмо изх. №91-00-66#4/24.8.2021 г., с което са представени допълнително изискани от застрахователя документи. С писмо изх. № К991-00-66#7/19.11.2021 г. от страна на НАП са дадени отговори на поставени от застрахователя въпроси във връзка с предявената застрахователна претенция, като цялата кореспонденция между НАП и ищеца била налична при застрахователя. НАП твърди, че в изпълнение на разпоредбата на чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 12, ал. 1 от договора за обществена поръчка от страна на „С.П.“ ООД е предоставена

гаранция за изпълнение на договора в размер на 149 000,00 лева, представляваща 5% от прогнозната стойност на Договора, под формата на издадена от ЗК „Л.И.“ АД застрахователна полица №15002110001141/21119300, която служила за обезпечаване на изпълнението на задълженията на изпълнителя по договор №25/26.02.2021 г. Съгласно чл. 14 от договора, НАП имала право да задържи съответна част и да се удовлетвори от гаранцията за изпълнение, когато изпълнителят не изпълни някое от задълженията си по договора, както и в случаите на лошо, частично и забавено изпълнение, на което и да е задължение на изпълнителя, като възложителят усвоява такава част от гаранцията за изпълнение, която съответства на уговорената в договора неустойка за съответния случай на неизпълнение. Във връзка с констатираните случаи на неизпълнение на общото задължение на изпълнителя по чл. 21, т. 1 от договора в структурите на ТД на НАП за периода 01.04.2021 - 30.04.2021 г., от страна на НАП е изпратено писмо изх. №91-00-66/13.07.2021 г. до ищеца за настъпило застрахователно събитие по горесцитираната застрахователна полица, съгласно което следвало да бъде ангажирана отговорността на „С.П.“ ООД за просрочване изпълнението на задълженията му, съобразно чл. 26, ал. 1 от договора. Предявената претенция била за изплащане на застрахователно обезщетение за сумата от 149 000,00 лева, т. е. цялата гаранция за изпълнение, съгласно договора, представляваща 5% от прогнозната стойност на договора. За месец април 2021 г. изчислената неустойка била в общ размер на 73 433 160 лева, като след прилагане на ограничението на отговорността до не повече от 5% от стойността на договора, съобразно изискванията на ЗОП и договора, дължимата от изпълнителя неустойка възлизала в размер на 149 000,00 лв. Третото лице помагач сочи също така, че претенцията била изцяло удовлетворена от застрахователя, като на 17.02.2022 г. по транзитната сметка на ЦУ на НАП е постъпила сума в размер на 149 000,00 лв., като застрахователно обезщетение от ЗК „Л.И.“ АД по щета №0000-15000-00-21-7014.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, по реда на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Не се спори и се установява, че е сключен договор за възлагане на

обществена поръчка № 25/26.02.2021 г., между Национална агенция за приходите, като възложител и ответника „С.П.“ ООД като изпълнител, с предмет „Предоставяне на пощенски услуги за нуждите на Национална агенция за приходите“ на основание проведена процедура по чл. 82, ал. 3 и 4 ЗОП, вр. чл. 2 от сключено рамково споразумение № СПОР – 11/30.06.2020 г. за възлагане на централизирана обществена поръчка с предмет „Предоставяне на пощенски и куриерски услуги за нуждите на органите на изпълнителната власт и техните администрации“, обособена позиция № 1 и Решение № РЦУ – 88 /26.08.2020 г., издадено от главния секретар на НАП за определяне на изпълнител по договор за възлагане на обществена поръчка, влязло в сила на 26.01.2021 г. За предоставяне на Услугите, възложителят заплащал на изпълнителя на база единичните цени, предложени от изпълнителя в ценовото му предложение, при прогнозна стойност на договор 2 980 000 лв. без ДДС за период от сключване на договора до сключване на нов договор в резултат на проведен вътрешен конкурентен избор по чл. 82, ал. 3 ЗОП по рамково споразумение на ЦОП. В чл. 8 от договора е уговорено, че при подписване на договора изпълнителят предоставя на възложителя гаранция в размер на 5% от прогнозната стойност на Договора, а именно 149 000,00 лв. /“Гаранция за изпълнение“/, която служи за обезпечаване на изпълнението на задълженията на изпълнителя по Договора, под формата на застраховка. В клаузата на чл. 13 от Договора е уговорен начина на освобождаване на гаранцията, а именно в срок до 30 дни след приключване на изпълнението на Договора и окончателното примане на Услугите в пълен размер, ако липсват основания за задържането от страна на Възложителя на каквато и да е сума по нея, като в ал. 2 е посочено, че когато гаранцията е във формата на застраховка - освобождаването се извършва чрез връщане на оригинала на застрахователната полица на представител на изпълнителя или упълномощено от него лице. Съгласно чл. 14 от Договора, възложителят има право да задържи съответната част и да се удовлетвори от гаранцията за изпълнение, ако изпълнителят не изпълни някое от задълженията си по договора, както и в случаите на лошо, частично или забавено изпълнение на което и да е задължение на изпълнителя, като усвои такава част от гаранцията за изпълнение, която съответства на уговорената в договора неустойка за съответния случай на неизпълнение. Съгласно чл. 15 от договора възложителят има право да задържи гаранцията в пълен размер, ако

изпълнителят не започне работа по изпълнение в срок до 5 дни след датата на влизане в сила и възложителят развали договора на това основание, по т. 2 – при пълно неизпълнение и разваляне на договора на това основание; 3 – при прекратяване на дейността на изпълнителя или при обявяването му в несъстоятелност. В чл. 16 от договора е уговорено, че за всеки случай на задържане на гаранцията за изпълнение, възложителят уведомява изпълнителя за задържането. В раздел VI от договора са предвидени санкции при неизпълнение, като в чл. 26, ал. 1 от договора е уговорена неустойка, дължима от изпълнителя при просрочване изпълнението на задълженията по договора, която е в размер на 0,3 % от стойността на договора за всеки започнат ден забава, но не повече от 5 % от стойността на договора.

По делото не се спори и относно обстоятелството, че в изпълнение на поетото задължение за предоставяне на гаранция, изпълнителят „С.П.“ ООД е сключил с ищеца ЗК „Л.И.“ АД договор за застраховка „Гаранции по договор“, клауза 2.1.2. „Гаранция за добро изпълнение“, обективизиран в полица № 15002110001141/21119300, с период на валидност от 00:00 ч. на 17.02.2021 г. до 24:00 ч. на 16.03.2023 г. Видно от представената застрахователна полица, застраховател е ищеца – ЗК „Л.И.“ АД, застрахован е ответника „С.П.“ ЕООД /изпълнител по договора за обществена поръчка/, а бенефициент по полицата е Национална агенция за приходите /възложител по договора за обществена поръчка/. Уговорената по полицата застрахователна защита се изразява в това, че застрахователят обезпечава изпълнението на застрахования по договор за възлагане на обществена поръчка с предмет: „Предоставяне на пощенски услуги за нуждите на НАП“. Като застрахователно покритие е посочено, че ищецът се е задължил в случай на неизпълнение или неточно изпълнение на задължения на застрахования спрямо бенефициента, съгласно изискванията на Раздел IV, чл. 8 от Договора, сключен по силата на Решение № Р -ЦУ – 88 на 26.08.2020 г., да плати на бенефициента вместо застрахования всяка сума, която не надвишава общо застрахователната сума, която е в размер на 149 000,00 лева за всяка една претенция и за всички претенции през срока на застраховката. Посочено е, че срещу платената застрахователна премия и при договорения ред, условия и срокове, застрахователят приема да обезщети бенефициента за претърпени финансови загуби до размера на гаранционния ангажимент, вследствие на неизпълнение или неточно изпълнение на задължения на застрахования по

договора, сключен по силата на на Решение № Р – ЦУ -88 на 26.08.2020 г. за възлагане на обществена поръчка с предмет: „Предоставяне на пощенски услуги за нуждите на НАП“.

По делото са приложени също така Общите условия на застраховка „Гаранции по договор“, и неоспорени като действали в процесния период, съгласно които застрахователят е поел ангажимент за изплащане на обезщетение в полза на бенефициента до размера на договорната застрахователна сума в случай, че застрахования не изпълни или изпълни неточно /съобразно количеството, качеството или договорения срок/ задълженията си. Съгласно ОУ застрахован е юридическо лице, което сключва застрахователната полица и е отговорно за изпълнението на задълженията си по договора, сключен с бенефициента, с който му се възлага изпълнението на конкретен проект или извършването на определени дейности, а бенефициент е юридическо лице, в чиято полза се издава застрахователната полица и е възложител на определен проект и/ или дейности, уговорени в договора със застрахования /изпълнител/. Съгласно т. 10.1 от ОУ застрахователно събитие настъпва при възникване на задължение на застрахования за заплащане на сумата по гаранционния ангажимент или част от нея в полза на бенефициента. Посочено е също така, че при предявяване на претенция за изплащане на застрахователно обезщетение бенефициентът подава до застрахователя писмено уведомление, декларация, че гарантираната сума е изискуема, точния размер на претърпените загуби и всички документи, които доказват основанието и размера на претендираното обезщетение /т. 11.1/. Заедно с претенцията за изплащане на обезщетение бенефициентът предоставя на застрахователя декларация, в която се уточняват задълженията по договора, които не са изпълнени или са непълно и/или некачествено изпълнени, както и кратко описания на отговорността на застрахования и определянето на действителната стойност на понесената щета /т. 11.3/.

Установява се, че с писмо изх. № 91-00-66-/13.07.2021 г. /л. 13-л. 16 от кориците по делото/, получено от ищеца на 13.07.2021 г., бенефициента НАП е предявил пред застрахователното дружество искане за заплащане на сума в размер на 149 000,00 лв., поради настъпване на застрахователно събитие, свързано с ангажиране отговорността на изпълнителя по Договор № [25/26.02.2021г.](#) във времево и в качествено отношение. Конкретно в писмото

е посочено ангажиране на отговорността на изпълнителя за налагане на санкции /неустойки/ в хипотезите на чл. 26, ал. 1 и ал. 2 от договора, а именно за забавено изпълнение на задължение за връщане на обратна разписка в срок от 20 дни, съгласно изискванията на Техническата спецификация и задължение за предоставяне на възложителя до 5- то число на месеца, следващ отчетния, подписана и подпечатана обобщена месечна справка по образец /приложение към договора/ за всяка от структурите на възложителя, съгласно изискването на Техническата спецификация, както и за лошо или друго неточно изпълнение на задължения да доставя пощенски пратки, за които е поискано „известие за доставяне“ /обратна разписка/, като удостоверява връчването им на получателя при спазване на изискванията за връчване, регламентирани в глава VI ДОПК; задължение при невъзможност за връчване на пратката с „известие за доставяне“ /обратна разписка/ при първо посещение, да оставя известие, в което се посочва телефон за връзка с обслужващ офис на изпълнителя, за уточняване на времето и начина за доставяне на пратката, съгласно изискванията на Техническата спецификация; задължение да поставя клеймо и подпечатва всяко „известие за доставяне“ /обратна разписка/ и да го попълва ясно и четливо, както и задължение да връща за своя сметка недоставените пощенски пратки и колети на адреса на съответната структура на възложителя, придружени от справка, в която се посочват изчерпателно причините за недоставяне, като се съблюдават изискванията за връчване, регламентирани в ДОПК. В писмото НАП е посочил, че дължимата за периода от 01.04.2021 г. до 30.04.2021 г. неустойка от изпълнителя е изчислена на основание чл. 26, ал. 1 от договора, като в резултат на направените изчисления, неустойката от 0,3 % от прогнозната стойност на договора, за месец април 2021 г. възлиза в общ размер на 73 433 160,00 лв., като след прилагане на ограничението на отговорността до не повече от 5 %, дължимата неустойка възлиза в размер на 149 000,00 лв., поради което е претендирал сочената сума за изплащане като застрахователно обезщетение. В писмото на НАП са цитирани като приложения Детайлна справка за забавено изпълнение на задължение за връщане на обратни разписки в срок от 20 дни от датата на клеймото на приемане /Приложение № 3/ и Детайлна справка за лошо или друго неточно изпълнение на задължение /Приложение № 4/, както и Приемо- предавателни протоколи, ведно с придружително писмо № Вх. № 26-С-768/03.06.2021 г.

Във връзка с тази претенция ищецът е изпратил до НАП уведомление изх. № 6633/22.07.2021 г. /л. 63 от кориците на делото/, с което е поискал допълнително представяне на документи, по отношение приложените към претенцията справки – приложения. От писмо, изпратено от НАП и получено от ЗК „Л.И.“ АД на 08.02.2022 г. се установява, че изисканата с писмо от 22.07.2021 г. информация е представена от НАП с писмо от 24.08.2021 г., както и че на 07.09.2021 г. застрахователят отново е изискал допълнителна информация от бенефициента, като в отговор било изпратено писмо от 19.11.2021 г. С цитираното писмо от 08.02.2022 г. бенефициента по застраховката е поискал от застрахователя предприемане на последващи действия и изплащане на дължимото застрахователно обезщетение. На л. 40-41 от кориците по делото е представено писмото на НАП от 19.11.2021 г., адресирано до застрахователя /но не са представени цитираните в него доказателства, установяващи неизпълнение на задължения по договора за обществена поръчка от „С.П.“ ООД – а именно двустранно подписани протоколи от страна на представители на НАП и „С.П.“ ООД, удостоверяващи наличието на забава, респ. други документи, обективизиращи признание на представители на ответното дружество за неизпълнение на задължения по договора/.

Представено е писмо от ищеца до „С.П.“, което безспорно е получено от ответника, тъй като той го представя и върху него е отбелязано, че е получено от неговия управител на 06.12.2021 г. С писмото ищецът го уведомява, че по процесната застрахователна полица е постъпило искане за изплащане на застрахователно обезщетение от НАП в размер на 149 000,00 лв., както и че сумата ще бъде изплатена в законовите срокове.

В отговор на писмото ответника е изпратил писмо до застрахователя, получено на 09.12.2021 г., с което го е уведомил, че претенцията на НАП за плащане на застрахователно обезщетение по полицата е неоснователна, тъй като не е налице твърдяното застрахователно събитие- лошо и/или друго неточно, както и забавено изпълнение от страна на „С.П.“ ООД на задължения по договор № 25/26.02.2021 г. С писмото е оспорена също така претенцията за изплащане на застрахователното обезщетение на НАП, като изрично ответникът се е позовал на липсата на основание за нейното удовлетворяване на основание разпоредбата на чл. 433 КЗ. Посочено е, че ако бъде извършено

каквото и да е плащане по претенцията, същото ще бъде извършено на риск и за сметка на застрахователя, като ответника няма да дължи възстановяване на платената без основание сума.

Не е спорно и се установява от представеното към исковата молба платежно нареждане, че на 17.02.2022 г. ЗК „Л.И.“ АД е заплатило на НАП сумата от 149000,00 лв. с основание плащане по щета № 0000-15000-00-21-7014.

На л. 18-19 от кориците на делото е представена поканата за плащане от 21.03.2022 г. от ищеца до изпълнителя „С.П.“ ООД с искане да се заплати в срок от петнадесет дни от получаване на поканата сумата от 149000,00 лв. – представляваща изплатено на бенефициента обезщетение по щета № № 0000-15000-00-21-7014. Видно от представеното известие за доставяне поканата е получена от ответника на 23.03.2022 г.

От третото лице помагач НАП е представено писмо /л. 85 от кориците по делото/, изпратено от главния секретар на НАП изх. № 20-00-69/28.04.2021 г., адресирано до директорите на ТД на НАП, в което се сочи, че във връзка със зачестили оплаквания за неизпълнение на договорните задължения по процесния договор в приемо- предавателните протоколи за месечно количество пратки следва да бъдат ясно и точно отразени всички проблеми, касаещи забавянето им, забавянето на обратни разписки, наличие на недоставени писма и/или просрочие по отношение на сроковете, както и всяко друго неизпълнение на залегнали в договора клаузи от страна на изпълнителя, както и тези обстоятелства следва да бъдат отразявани и в приложената към писмото таблица по образец, която да бъде прикрепена към всеки екземпляр от протоколите, с оглед предприемане на последващи действия спрямо обслужващия пощенски оператор „С.П.“ ООД.

По делото е представено придружително писмо, изпратено от изпълнителя по договора и получено от възложителя на 03.06.2021 г., в което се сочи, че се изпращат двустранно подписани приемо-предавателни протоколи за извършените услуги за периода 01.04.2021 г. – 30.04.2021 г. съгласно процесния договор за обществена поръчка, както и издадена въз основа на тях фактура на 02.06.2021 г. на стойност 123192,96 лв. с ДДС. Представено е също така писмо от Директора на Дирекция „Логистика на НАП“ до Директора на Дирекция „Бюджет и финанси“ на НАП, с което е

изпратена посочената фактура за нейното заплащане.

На съда е служебно известно и се установява от приложеното копие от съдебно решение /л. 121-126 от кориците по делото/, че по т. д. № 521/2022 г. на СГС, VI-21 състав е постановено решение от 17.02.2023 г., с което е отхвърлен предявен от третото лице помагач НАП срещу ответника „С.П.“ ООД иск с правно основание чл. 92 ЗЗД за сумата от 149 000,00 лв., представляваща част от дължима неустойка в размер на 596 000, лв. без ДДС, представляваща уговорена в чл. 28 от договора за обществена поръчка неустойка в случаите на развалянето на договора поради виновно неизпълнение. Няма данни решението да е влязло в сила.

Другите събрани по делото доказателства съдът намира за неотносими, поради което не обсъжда.

При така приетата за установена фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

За да бъде определено правното естество на исковата претенция, която има за предмет претендирано от застрахователя вземане като свое регресно право срещу ответното дружество, следва да бъде направен кратък анализ на процесния застрахователен договор „Гаранции по договор“.

По общо правило, с договора за застраховка застрахователят се задължава да поеме определен риск срещу плащане на премия и при настъпване на застрахователно събитие да плати на застрахования или на трето ползващо се лице застрахователно обезщетение. Несъмнено е, че процесния договор за застраховка е от сферата на имущественото застраховане и е свързан с рискове, възникващи при изпълнението на сключения договор между застрахования-изпълнител и бенефициента-възложител по договор, сключен по Закона за обществените поръчки /ЗОП/. Принципно имущественото застраховане може да има за предмет, както актив, така и пасив на застрахования. В първия случай се касае до общо имуществено застраховане /[чл. 399 КЗ](#)/ и отговорност на застрахователя /[чл. 405 КЗ](#)/, покриваща риска от настъпване на вреди върху конкретен обект на имуществено право на застрахования. Във втория случай отговорността на застрахователя покрива риска от увеличаване пасива на имуществото на застрахования, поради възникване на евентуални имуществени претенции от трети лица спрямо застрахования. В този случай се касае до застраховане на

гражданската отговорност на застрахования, която може да възникне както въз основа на непозволено увреждане [/чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ/](#), така и при неизпълнение на договорно задължение [/чл. 429, ал. 1, т. 2 КЗ/](#).

От представената застрахователна полица „Гаранции по договор“, която препраща към клаузите на чл. 8 и чл. 14 от договора за обществена поръчка № 25/26.02.2021 г. и приложимите ОУ към процесния застрахователен договор, се установява, че с процесната застраховка застрахователят се е задължил да плати в рамките на определената в договора застрахователна сума обезщетението, което застрахованият дължи на третото лице по силата на своята гражданска отговорност – в случая договорна отговорност. Съгласно сключения застрахователен договор ищецът се задължава в случай на неизпълнение или неточно изпълнение на задължения на застрахования по процесния договор за обществена поръчка, да плати на бенефициента обезщетение до размера на договорената застрахователната сума, която в случая е размера на исковата претенция от 149000,00 лв. В чл. 14 от договора за обществена поръчка е уговорено, че възложителят има право да се удовлетвори от гаранцията за изпълнение, в случаите на лошо, частично и забавено изпълнение на което и да е задължение на изпълнителя, като усвои такава част от гаранцията за изпълнение, която съответства на уговорената в договора неустойка за съответния случай на неизпълнение. Следователно процесната застраховка „Гаранции“ представлява имуществена застраховка и в частност форма на застраховка „Гражданска отговорност“ при неизпълнение на договорно задължение. Сключването на този вид застраховка е уредено като възможност също така в [Глава XIII, Раздел I, чл. 111 ЗОП](#), съгласно която разпоредба възложителят по договор за обществена поръчка може да изиска от изпълнителя да предостави гаранция, която да обезпечи изпълнението на договора и/или на авансово предоставени средства по същия. Предвидените гаранции за изпълнение и техният процент се посочват в обявлението/поканата за откриване на процедурата по ЗОП, като участникът, избран за изпълнител, сам определя допустимата форма по [чл. 111, ал. 5 ЗОП](#), в която да предостави на възложителя гаранцията – парична сума, банкова гаранция или застраховка, която обезпечава изпълнението чрез покритие на отговорността на изпълнителя.

Застраховката „Гражданска отговорност“ е вид застраховка, при която застрахователят се задължава да плати в рамките на определената в договора

застрахователна сума обезщетението, което застрахованият дължи на трето лице по силата на своята гражданска отговорност- в случая договорна отговорност. Застрахованият риск е опасността от възникване на гражданска отговорност за застрахования, т. е. опасността застрахованият да отговаря пред трето лице, увредено от него, като се задължи да му плати обезщетение за причинените вреди. Т.е. не всяка гражданска отговорност се покрива от застраховката, а тази, която се изразява в задължението за обезщетение на вреди, поради което застрахователното събитие при тази застраховка е възникването на гражданската отговорност на застрахования. Следователно при настоящия договор за застраховка „Гражданска отговорност“ предмет на застраховане е имуществената отговорност на застрахования, която възниква въз основа на неизпълнение на договорно задължение, за причинени от неправомерното му поведение вреди, чийто размер не може да бъде определен предварително. Доколкото в настоящия случай се касае до застраховане на гражданската отговорност на застрахования, при които договори, за разлика от другите имуществени застраховки, липсва застрахователна стойност, то при настъпване на застрахователно събитие застрахователят плаща обезщетение на третото увредено лице, равно на паричното задължение на застрахования, но не повече от застрахователната сума, ако такава е поставена като лимит от застрахователя. Застрахователят плаща обезщетението на вредите, причинени от застрахования на неговия съконтрагент, възникнали в резултат от неизпълнението на договорното му задължение. Следователно несъмнено е, че задължението на застрахователя е функционално обусловено от задължението на застрахования, тъй като застрахователят дължи само и дотолкова, доколкото застрахованият дължи на третото лице – кредитора по договора, спрямо когото не е изпълнено задължението. Същевременно застрахователят може да направи на кредитора всички възражения, които застрахованият длъжник има спрямо него, както и обратно, третото лице – кредиторът може да направи на застрахователя всички възражения, които може да направи на своя длъжник.

На следващо място следва да се посочи, че поначало застрахователното отношение се развива между застрахователя и застрахования. След настъпване на застрахователното събитие, независимо дали пострадалото лице е страна по застрахователното отношение, то може да иска направо от застрахователя да му плати дължимото обезщетение- чл. 432 КЗ. Това е т.нар.

пряко право на третото лице срещу застрахователя, което възниква в момента на настъпване на застрахователното събитие. С подобно право самият застрахован не разполага, тъй като не той е правоимащо лице по застраховката, а същевременно застрахователят има само едно парично задължение по нея. В полза на застрахования може да се породи парично вземане срещу застрахователя, но само при настъпването на допълнителен факт, който не произтича и не е свързан със застрахователния договор – ако сам е удовлетворил увреденото лице, т. е. неговото право има субсидиарен характер спрямо прякото право на третото лице. Това право на застрахования се намира под отлагателно условие, в момента на осъществяване на застрахователния риск. Това е така, защото то възниква в момента, в който застрахованият удовлетвори третото увредено лице. Съгласно чл. 435 КЗ застрахованият може да иска дължимото към третото лице обезщетение да бъде заплатено на него, само ако е удовлетворил вече третото лице. Следователно обезщетявайки пострадалия, застрахованият погасява и неговото пряко право срещу застрахователя. Вместо увреденото лице, в този случай право на застрахователно обезщетение има самият застрахован. Това е така, защото, плащайки на третото лице, той е намалил своето имущество, т.е. претърпял е вреда, която е била предмет на застрахователна защита. Същевременно макар застрахователят, в качеството си на задължено лице по прякото право на увредения кредитор, и застрахованият – по силата на договорната си отговорност, да имат едно и също по съдържание и размер задължение спрямо пострадалия, те не отговарят спрямо него солидарно, както и солидарна отговорност не би могла да се уговаря и в договора за застраховка.

Последната особеност на действието на застраховка „Гражданска отговорност“ е свързана с предвидените в закона хипотези на възникване на регресно право на застрахователя спрямо самия застрахован след изплащането на застрахователното обезщетение на увреденото лице – [чл. 433 КЗ](#), т. е. хипотези, при които застрахователят може да иска обратно от застрахования или цялото платено обезщетение или част от него. Тези хипотези са следните: 1/ при умишлено причиняване на вредите от застрахования, 2/ за размера на договореното самоучастие – ако има такова, 3 / когато застрахованият причини вреда чрез негови действия или бездействия вследствие на употребата на алкохол с концентрация в кръвта над

допустимата по закон норма или под въздействието на наркотично вещество или на негов аналог. В цитираната разпоредба са предвидени основанията за регрес на застрахователя, като други основания за регрес на застрахователя са неприложими при тази застраховка. Регресното право на застрахователя срещу застрахования има специален характер, тъй като е предвидено само при един вид имуществено застраховане, а именно застраховането срещу гражданска отговорност. Регресното право не би могло да бъде основано на евентуално проявена от застрахования груба небрежност при настъпване на събитието, или невземане на мерки за предотвратяване, ограничаване или намаляване на щетите, освен ако то е било умишлено - арг. [чл. 433, т. 1 КЗ](#). Това следва от целта на тази застраховка – да покрие отговорността на самия застрахован спрямо трети лица, а основание за подобна отговорност има само при противоправно и виновно поведение на застрахования или наети от него лица. Ако липсва подобно поведение, то и отговорност на застрахования не възниква, а от там и за неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“. Застрахованият е сключил тази застраховка именно, за да покрие вредите от неговото неправомерно поведение и по този начин да прехвърли риска на своя застраховател. Аргумент за този извод следва и от посочената по-горе разпоредба на чл. 435 КЗ, съгласно която застрахованият може да иска дължимото към третото лице обезщетение да бъде заплатено на него, ако е удовлетворил вече третото лице. След като застрахованият има право на дължимото застрахователно обезщетение при настъпване на застрахователното събитие, и след като е заплатил на третото увредено лице, то е алогично да се приеме, че застрахователят е длъжен да заплати това обезщетение на застрахования, а след това да си иска обратно платеното от него по пътя на регреса. Ако застрахования уведи умишлено третото лице, съгласно действащото право застрахователния договор се прекратява и застрахователят се освобождава от задължението спрямо застрахования да извърши застрахователно плащане. Прякото право на пострадалия срещу застрахователя в този случай не се погасява и последният е задължен да обезщети в рамките на застрахователната сума третото лице. Тъй като е изпълнил чуждо задължение, законът му признава регресно право срещу застрахования затова, което е платил на третото лице – чл. 433, т. 1 КЗ. Именно в тази хипотеза е налице изпълнение на чуждо задължение и застрахователят има правен интерес от това, т.е. по правната си същност

регресното право на застрахователя е едно същинско регресно право по смисъла на чл. 74 ЗЗД. Това регресно право възниква по силата на закона при наличие на вече прекратено застрахователно отношение поради умишленото причиняване на застрахователното събитие от страна на застрахования. Това специално регресно право изпълнява важна социална функция, тъй като от една страна се гарантира правото на третото увредено лице да получи обезщетение от застрахователя и в случаите, когато застрахованият е лишен от застрахователна закрила, а от друга страна, е средство за наказване на виновните увредители в посочените от закона случаи, тъй като те понясат реално своята гражданска отговорност и не се освобождават от нея, независимо че са плащали заради това застрахователни премии. В

настоящия случай нито едно от основанията по [чл. 433 КЗ](#) не е налице, нито се твърди да е било осъществено такова, поради което за застрахователят не е възникнало регресно право срещу застрахования за това, което е платил на третото увредено лице – бенефициент по договора и възложител по процесния договор за обществена порачка № 25/26.02.2021 г. Застрахователят не би могъл да търси платеното на бенефициента по реда на общата разпоредба, относима към договорите за имуществено застраховане - чл. 410, ал. 1 т. 1 КЗ. Застраховката на договорната отговорност следва да бъде разграничавана от договорите за имуществено застраховане „Финансов риск“, сключени от кредитори. В действащия КЗ подробно са регламентирани обществените отношения, възникващи от сключени договори за имуществено застраховане „Финансов риск“ в разпоредбите на чл. 382 КЗ, чл. 383 КЗ, чл. 384 КЗ и чл. 456 КЗ. При тях не става въпрос за застраховка на договорна отговорност, а за имуществени застраховки, които не покриват задължението за обезщетение, а главното парично задължение. Именно при този вид застраховки законодателят е предвидил регресни искиове на застрахователя срещу длъжника по правоотношението, за обезпечение на което е сключен договор за имуществено застраховане „Финансов риск“ в разпоредбата на чл. 410, ал. 1, т. 1, предл. 2 КЗ. Следователно и доколкото в разглеждания случай става въпрос за застраховка на договорна отговорност, застрахователят няма право да получи обратно платеното на основание на посочения законов текст, а поради законовия характер на регресната отговорност е изключено също така тя да се уговори в договора за застраховка и в общите условия.

Независимо от гореизложеното, дори да се приеме, че изплащайки

дължимото застрахователно обезщетение на бенефициента – възложител по договора, застрахователят има право да потърси даденото по реда на регресната отговорност от застрахования - изпълнител, предявения главен иск се явява неоснователен по следните съображения:

Съгласно чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ с плащане на застрахователното обезщетение застрахователят се суброгира в правата на удовлетворения от него кредитор по обезпеченото облигационно правоотношение до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне, срещу причинителя на вредата, в това число в случаите на вреди, произтичащи от неизпълнение на договорно задължение. Пораждането на това суброгационно право се обуславя от възникването на следните материални предпоставки: 1/ наличие на действително застрахователно правоотношение по договор за имуществено застраховане между застрахования и ищеца; 2/ за увредения да е възникнало право на вземане за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди срещу „причинителя на вредата“, поради негово виновно неизпълнение на договорното задължение да изпълни поета насрещна престация, т. е. възникване на имуществената отговорност на застрахования да обезщети причинените от негово неправомерно поведение имуществени вреди, които са в причинна връзка с това поведение и 3/ застрахователят по имущественото застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди и в уговорения лимит.

Не е спорно и се установява от представения по делото договор за застраховка, сключен с полица № 15002110001141/21119300 , че между ищеца като застраховател и ответника като застрахован е възникнало застрахователно правоотношение, породено от валиден договор за застраховка „Гаранции по договор“, който покрива имуществената отговорност на застрахования при неизпълнение на договорно задължение по договор за обществена поръчка с предмет: „Предоставяне на пощенски и куриерски услуги за нуждите на НАП“, за причинени от неизпълнението вреди. Ето защо първия елемент от фактическия състав на предявения главен иск е установен в производството по делото. Също така е установено, че застрахователят е заплатил на третото увредено лице – кредитор по договора за обществена поръчка застрахователно обезщетение в размер на 149 000,00 лв. по щета № 0000-15-00-21-7014.

В настоящото производство обаче не бе установено твърдяното от ищеца застрахователно събитие, а именно възникването на договорната отговорност на застрахования - изпълнител поради виновно неизпълнение на задължения, в частност лошо и забавено изпълнение на договорни задължения по договор за обществена поръчка № 25/26.02.2021 г. Именно на ищеца принадлежи процесуалното задължение /доказателствената тежест/ за установяване чрез пълно и главно доказване, както предписва правната норма на чл. 154, ал. 1 ГПК, настъпване на застрахователното събитие. От събраните по делото доказателства при формиране на вътрешното убеждение на съда /арг. чл. 12 ГПК, вр. чл. 235, ал. 2 ГПК/ трябва да се установи по несъмнен, безспорен, категоричен начин, че е настъпило твърдяното застрахователно събитие.

В настоящия казус ищецът - застраховател не доказва, че е налице неизпълнение на задължения на изпълнителя, което неизпълнение се изразява в забавено и лошо изпълнение на задълженията за предоставяне на услугите, предмет на процесния договор за м. април 2021 г., което неизпълнение да е обусловило възникване на вземане за неустойка по чл. 26, ал. 1 от договора за обществена поръчка, в полза на възложителя. Застрахователят твърди, че за доказване основанието на застрахователната претенция кредиторът е представил освен сключения договор за обществена поръчка и застрахователната полица, също и детайлни справки за забавено изпълнение и лошо изпълнение, както и приемо- предавателни протоколи, в които са отразени случаите на забавено и лошо изпълнение на задълженията, които протоколи са били надлежно подписани от страните по договора, включая и от страна на ответника – изпълнител по договора. Но посочените документи, както и други такива, установяващи виновно неизпълнение на ответника по отношение срочното и качествено извършване на услугите по гарантирания договор от страна на изпълнителя, не са представени по делото. Тези обстоятелства биха могли да бъдат доказани чрез всички доказателствени средства, предвидени в ГПК, но това не бе сторено в хода на настоящото исково производство от страна на ищеца, на когото принадлежи доказателствената тежест. Ищецът е ангажирал като доказателства писма, представляващи кореспонденция между застрахователя и третото лице - помагач НАП /кредитор по договора за обществена поръчка/, които

представляват частни документи, които не изхождат от ответното дружество. Цитираните в тези писма детайлни справки за забавено, лошо или друго неточно изпълнение, както и цитираните приемо- предавателни протоколи, отразяващи случаи на забавено и лошо изпълнение на задължения, не са представени по делото. Представените писма не са противопоставими на ответника и обстоятелствата, удостоверени в тях следва да се докажат самостоятелно в настоящото исково производство. От писмата, изходящи от ответника се установява единствено, че за същия са възникнали задължения по договора за обществена поръчка, чието неизпълнение би могло да му предаде качеството на длъжник по задължение към застрахователя за възстановяване на платеното застрахователно обезщетение на увреденото от негово неизпълнение лице. Не са представени обаче документи, изхождащи от представител на ответното дружество, които да съдържат изявление на ответника за извънсъдебно признание на факти, свързани с неизпълнение на задълженията по договора от негова страна, т. е. да са неизгодни за него. Напротив, представени са писма, изходящи от ответното дружество до бенефициента, в които са изложени твърдения за неизпълнение на задълженията от негова страна по гарантираното правоотношение. Също така се установява, че незабавно след като е получил уведомление от застрахователя за образуваната щета, застрахованият се е противопоставил на изплащането на застрахователното обезщетение, именно на основание липса на настъпило застрахователно събитие. В тази връзка следва да се посочи, че регресната отговорност е функционално обусловена от договорната отговорност по обезпеченото облигационно правоотношение, поради което длъжникът може да релевира на суброгиралия се в правата на кредитора застраховател всички материалноправни възражения, породени от обезпеченото облигационно правоотношение. Не е спорно, че ответникът като изпълнител е извършвал услугите – предмет на сключения с бенефициента договор за обществена поръчка, като именно неизпълнение на задълженията на изпълнителя във времево и качествено отношение се сочи и като основание за регресната претенция на застрахователя срещу ответника. Ответникът обаче своевременно е оспорил наличието на виновно неизпълнение по процесния договор от негова страна. А в производството по настоящото дело, извън представените по делото договор № 25/26.02.2021 г. и обсъдените писма, изходящи единствено от кредитора по гарантирания

договор, ищецът не е ангажирал други доказателства, от които да са видни уговорения падеж на задълженията на изпълнителя по договора, в частност за връщане на обратни разписки, за предоставяне на подписани и подпечатани обобщени месечни справки по образец, респективно - за неточно изпълнение на тези задължения във времево отношение. Не са ангажирани по делото и други доказателства, установяващи лошо или друго неточно изпълнение на задълженията на изпълнителя, включително не е представена цитираната в писмата техническа спецификация към процесния договор за обществена поръчка, въз основа на която да се установи съдържанието на задълженията на изпълнителя за извършване на конкретните пощенски и куриерски услуги. Същевременно се установява, че пощенските услуги за месец април 2021 г. по процесния договор за обществена поръчка са били приети от възложителя с приемо – предавателни протоколи за количествата и стойностите на извършените услуги, въз основа на които е била издадена фактура за дължимото възнаграждение, което възнаграждение също така не е спорно, че е било заплатено от възложителя по договора. Плащането на договореното възнаграждение по процесната фактура е равнозначно на признаване на задължението, включително и на факта на приемане на цялата работа, поради което се налага извод, че ответника е изпълнил задълженията си по договора за процесния м. април 2021 г., и същите са били приети от възложителя. Застрахователят не е доказал неизвършени, респ. неточно извършени работи, като тежестта на доказване е била негова. Цитираното от третото лице – помагач НАП решение по т. дело № 521/2022 г. по описа на СГС, VI-21 състав и формираните в мотивите му изводи по отношение на разваляне на процесния договор за обществена поръчка не касаят договорното неизпълнение, предмет на настоящия спор, по повод на което е било изплатено застрахователното обезщетение в полза на възложителя, поради което представения съдебен акт се явява неотнормен. Ето защо, макар да не е спорно, че за ответника са възникнали задължения по отношение извършването на услугите – предмет на договора за обществена поръчка, по делото не се доказва тези задължения да са останали неизпълнени или да са изпълнени със забава, което неизпълнение да е довело до отговорността на изпълнителя да ги обезщети, включая с уговорената в чл.26, ал. 1 от договора неустойка.

В контекста на изложеното липсата на договорно неизпълнение, в

резултат на което да са произтекли вреди за възложителя, е основание, изключващо възможността да бъде ангажирана отговорността на ответника по регресния иск на застрахователя, суброгирал се в правата на застрахования по полицата, при условията на чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 2 ЗЗД. С плащането на застрахователното обезщетение и по силата на изричната норма на чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ ищецът встъпва в правата, които кредиторът има срещу причинителя на вредата, който обаче, в случая не се установи да е неизправна страна по договора за обществена поръчка и да са настъпили вреди в резултат на негово виновно поведение.

По правилата за разпределяне на доказателствената тежест по чл. 154, ал. 1 ГПК ответникът по предявения иск може да приеме пасивно поведение, тъй като ищецът е носител на процесуалното задължение за установяване осъществяването на твърдените материални предпоставки, обуславящи предявения регресен иск. От друга страна, за да отблъсне исковата претенция, ответникът може да проведе само насрещно и непълно доказване, като разколебае доказателствената сила на представените от ищеца годни в гражданския процес доказателства. Гражданският исков процес е състезателно производство /арг. чл. 8, ал. 2 ГПК, който предписва, че страните посочват фактите, на които основават исканията си, и представят доказателства за тях/, в което по правилата за разпределяне на доказателствената тежест – чл. 154, ал. 1 ГПК, страните навеждат факти и доказателства за установяване на действителното фактическо положение. Едва след като безспорно, несъмнено се установят в гражданския процес правнорелевантните обстоятелства, съдът е длъжен да ги субсумира под приложимата правна норма, като допусне принудителното изпълнение на предявеното притезание, към което е насочен искивият процес, образуван по предявен осъдителен иск. В този смисъл, крайният съдебен акт не може да се основава на житейски предположения, неподкрепени с други годни доказателства по делото, и да бъде постановяван въз основа на недоказани фактически твърдения. Поради тези правни съображения, при съобразяване със законоустановените правила за разпределяне на доказателствената тежест, настоящият състав приема, че липсва основание за ангажиране отговорността на ответника на основание чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ, а предявения главен иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен. Поради неоснователността на главния иск, неоснователен се явява и акцесорния иск

за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва.

Предвид липсата на доказателства за извършени разноси от страна на ответника съдът не присъжда такива в негова полза.

Водим от горното Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „*****, срещу „С.П.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „*****” № 73 искове с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ, съотв. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 149 000,00 лв., представляваща регресно вземане за заплащане на застрахователно обезщетение, изплатено по договор за имуществена застраховка „Гаранции по договор“, обективиран в полица № 15002110001141/21119300, във връзка с встъпване в правата на бенефициента – възложител по договор за възлагане на обществена поръчка № 25/26.02.2021 г. с предмет: „Предоставяне на пощенски услуги за нуждите на Национална агенция за приходите“, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба – 14.11.2022 г. до окончателното ѝ заплащане, както и за сумата от 8898,61 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 15.04.2022 г. до 14.11.2022 г.

Решението е постановено при участието на трето лица помагач на страната на ищеца ЗК „Л.И.“ АД – „Национална агенция за приходите“ /НАП/, с адрес: гр. София, бул. „*****

Решението подлежи на обжалване пред САС в двуседмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Софийски градски съд: _____